

מ"ת 52659/01/18 - מדינת ישראל נגד מאיר ויספיש

בית המשפט המחוזי בירושלים
לפני כבוד השופט רפאל יעקובי

08 פברואר 2018

מ"ת 52659-01-18

מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד בריג'יט ויטאלי (פ"מ י-ם, פלילי)

המבקשת

מאיר ויספיש
ע"י ב"כ עוה"ד רצון דרחי, שלום בן שבת

נגד
המשיב

החלטה

1. עניינה של החלטה זו בבקשה למעצר המשיב עד תום ההליכים בת.פ. 52588-01-18 ולחלופין להאריך עד תום ההליכים את תנאי השחרור הנוכחיים, שעיקרם מעצר בית מלא בפיקוח.
2. במסגרת הדיון בבקשה התברר כי המבקשת אינה עותרת למעצר המשיב עד תום ההליכים, אלא לכך שבשלב הנוכחי ייקבע מעצר בית עד תום ההליכים, תוך שבהמשך ניתן יהיה לשקול הקלות נוספות, אם יוזמן תסקיר מעצר ויומלץ במסגרתו לתיתן (פרוטוקול, ע' 4, ש' 3-5).
3. המשיב טוען כי התיק שלנו "רחוק שנות אור" מן המקרים שבהם מוצדק מעצר בית מלא ואין לכך הצדקה (שם, ע' 6, 31-32). זאת בהינתן טענות שיש לו בנוגע לראיות לכאורה (בעיקר בעניין זיהוי של המשיב כמבצע העבירה) ולמידת המסוכנות הרלבנטית.
4. בתיק הפלילי הנ"ל מואשם המשיב ביידוי חפץ לעבר כלי תחבורה, עבירה לפי סעיף 332א(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977. זאת על יסוד העובדות הבאות:

1. בתאריך 8.1.18 בשעה 10:00 לערך, הגיע החייל אופק ארואסטי (להלן: "המתלונן") במסגרת מילוי תפקידו בצה"ל וכשהוא לבוש במדי צה"ל לרחוב הריב"ל, בבית שמש.
2. בשלב כלשהו החלו להתגודד סביב המתלונן מספר חרדים ומשהבין המתלונן כי הוא נמצא בסביבה עוינת, ביקש לעזוב את המקום וחזר לרכבו, רכב מסוג מזדה 3 לז. - 81-841-56 שחנה ברחוב הריב"ל (להלן: "הרכב"). סביב הרכב התגודדו 4-5 חרדים. המתלונן נכנס לרכב ונסע בכוונה לצאת מהאזור.

עמוד 1

3. המתלונן נכנס עם רכבו בטעות לרחוב לויטס שהינו רחוב ללא מוצא (להלן: "הרחוב") ושם נתקל בהתקהלות של עשרות חרדים, הנאשם היה אחד מהמתקבלים שהתגודדו סביב רכבו של המתלונן וצעקו לעברו וקראו קריאות גנאי.
4. משהבין המתלונן כי מדובר ברחוב ללא מוצא ניסה לצאת מהרחוב, בעוד המתלונן מבצע פניית פרסה ידה הנאשם שקית זבל אותה הוציא מפח זבל שהיה ברחוב לעבר רכבו של המתלונן.
5. שקית הזבל פגעה ברכבו של המתלונן וכתוצאה מכך נבהל המתלונן, איבד שליטה על רכבו ופגע בעמוד תאורה שהיה ברחוב. בעקבות התנגשות זו הרכב ניזוק, הפגוש הקדמי נפל, והמתלונן לא הצליח להניע את הרכב ולצאת מהרחוב.
6. המתלונן הזעיק משטרה ונשאר ברכבו להמתין לשוטרים במשך דקות ארוכות, בעוד המתקבלים וביניהם הנאשם הקיפו את רכבו, צעקו לעברו ודפקו על רכבו.
7. כתוצאה ממעשיו של הנאשם המתלונן נזקק לטיפול רפואי ונגרם נזק לרכב".

5. לאחר שקילת מכלול הטענות, הגעתי למסקנה כי בשלב הנוכחי יש להורות על מעצר בית ללא צורך בפיקוח צמוד ותוך רשות לצאת אך ורק לישיבה שבאזור כיכר רבי יהודה הנשיא ברמת בית שמש ב' בלבד בין השעות 10:00 בבוקר עד 19:00 בערב (ראו הודעת המשיב מ-15.1.18, ע' 2, ש' 9-20) וזאת בליווי ובפיקוח של הרב ישעיהו פריינד או מפקח(ים) אחר(ים) שיאושר(ו) ע"י המבקשת. כמו כן, אם המשיב יבקש זאת, יוזמן תסקיר מעצר ולאחר קבלתו ניתן יהיה לבחון שינוי התנאים, בהתאם לתוכן התסקיר.

6. לתוצאה דלעיל אני מגיע בעיקר על יסוד שילובם של אלה:

א. במה שנוגע לראיות לכאורה, אין לבחון את שאלת קיומן באופן שבו טען הסניגור לעניין זה, העשוי להתאים לשלב הסיכומים שלאחר שמיעת הראיות בתיק העיקרי. הדרך שבה נבחנת השאלה אם יש ראיות לכאורה היא מבט כולל על מכלול הראיות (ראו למשל בש"פ 8087/95 זאדה נ' מ"י, פ"ד נ(2) 133 (1996); בש"פ 2653/99 זיאד נ' מ"י, 26.4.99), תוך ש"אין זה מתפקידו של בית המשפט לעת זו לעסוק בניתוח מפורט ומדוקדק של הראיות המסבכות את המשיב בעבירות המיוחסות לו" (בש"פ 6187/95 מ"י נ' אל עביד, 17.10.95).

ב. במה שנוגע באופן ספציפי לנושא הזיהוי, שהסניגור מיקד בו את עיקר טענותיו, הכלל הוא כי לצורך קיומן של ראיות לכאורה אין צורך בזיהוי מוחלט וניתן להסתפק ברמת זיהוי פחותה מכך (ראו למשל בש"פ 8899/11 פלוני נ' מדינת ישראל, 13.12.11). כך אפילו לצורך מעצר עד תום ההליכים וכך בוודאי לצורך שחרור בתנאים.

ג. בחינה של הראיות באופן האמור - וגם מתוך מודעות ועירנות לטענות הסניגור ולפרטים הרלבנטיים - מביאה למסקנה כי יש ראיות במידה מספקת אפילו למעצר עד תום ההליכים

ובוודאי לתוצאה שנקבעה לעיל.

ד. רוב רובן של טענות הסניגור בנוגע לראיות הן כאלה שגם אם יימצא בהן ממש, הרי שהן תוכלנה לסייע למשיב בתיק העיקרי ולא בקשר לבקשה דנן.

ה. כדי לעמוד בנדרש בנושא הראייתי לגבי הבקשה דנן, די בכך שהמתלונן זיהה את המשיב כמי שזרק שקית זבל לעבר רכבו, וזאת גם בזירת האירוע וגם בהמשך. כך במיוחד כשמתווסף צילום של המשיב ע"י שוטר הבילוש בזירת האירוע לפי הצבעת המתלונן והעובדה שאשת המשיב זיהתה כי מי שמופיע בצילום האמור הוא המשיב (המשיב טוען כי אינו יודע אם הוא זה שנראה בתמונה, שכן אינו מביט בראי ולכן לא יודע כיצד הוא עצמו נראה). לנוכח כל אלה והעובדה שהמשיב אינו כופר בנוכחותו בזירת האירוע, יש ראיות לכאורה במידה מספקת, כמצוין לעיל.

ו. בהינתן נסיבות האירוע העולות מכתב האישום והסכנה שבה היה המתלונן עקב התנהגותו הלכאורית של המשיב (סכנה אשר התממשה רק בחלקה) קיימת עילת מסוכנות.

ז. בדרך כלל לגבי מי שכבר משוחרר בתנאים בשלבי החקירה, ניתן להקל בתנאי השחרור ככל שמתקדמים בהליכים ובמיוחד במה נוגע לתנאים שישררו בתקופה (העלולה להיות ממושכת) שעד תום ההליכים בתיק העיקרי.

ח. במכלול הנתונים, המסוכנות היא במידה כזו אשר יש בה להצדיק קביעתם של תנאי שחרור, אשר בשלב הנוכחי לא יפחתו ממה שנקבע לעיל.

ט. במקרה דנן אני סבור כי האיזון המתאים הוא שלא לדרוש פיקוח אנושי כשהמשיב שוהה במעצר הבית, אך לדורשו בפרקי הזמן שבהם המשיב רשאי לצאת ממעצר הבית. זאת, בין היתר, משום שבהינתן תנאי השחרור שנקבעו והעובדה שהפרתם עלולה להביא לתוצאות קשות לחובת המשיב, ניתן להניח שלא תהיה הפרה של מעצר הבית, בשעות שבהן הוא נדרש, גם ללא פיקוח אנושי בקשר לכך.

7. לנוכח כל האמור:

א. השורה התחתונה של החלטה זו היא כאמור בסעיף 5 דלעיל

ב. כתובת מעצר הבית תהיה בהתאם להסכמה בדין מ-23.1.18, דהיינו: ברחוב שפת אמת 31, דירה 5, בבית שמש, אצל משפחת פריינד. עם זאת, ניתן יהיה לשקול בחיוב בקשה לשינוי הכתובת, גם ללא המלצה על כך בתסקיר, ככל שלא תימצא מניעה מובהקת למהלך כזה.

ג. להבטחת קיום קפדני של תנאי השחרור, תשמשנה הערובות שהופקדו לצורך תנאי השחרור ששררו עד כה.

8. ב"כ המבקשת מוזמנת לקחת את תיק החקירה ממזכירות בית המשפט.

ניתנה בהעדר הצדדים היום, כ"ג בשבט תשע"ח, 8 בפברואר 2018.

המזכירות מתבקשת לשלוח החלטה זו אל באי כח הצדדים.

רפאל יעקובי, שופט